

En smuk Kjærligheds-Vise

Mel. Paa Lykken ingen stole maa se.

1.

Jeg gik engang i Lunden ind
Dg hørte Fuglesang.
Der saa opmuntrede mit Sind,
Jeg sjunge vil engang
En Sang til Sinds Fornoielse
Dg sende til min Kjæreste;
Thi Tiden ellers langsom er;
Mig ingen glæder her.

2.

Kan Dyd og Gudelighed
I vore Hjerter bo,
Naar det bestandig viser sig
Dg er hinanden tro,
Dg lever med Fornoielse,
Det er vel godt for Hjerterne,
I Glæde, Glæde, hvor vi er,
Som har hinanden kjær.

3.

Naar jeg kan finde mig en Ven,
Som er foruden Evig,
At elske saadan En igjen,
Som er paa Dyder rig,
Endstjondt en ærlig Ven er rar,
Som jeg vel og lidt prøvet har
Blandt Alle fandt jeg ene Dig,
Som mest behaged' mig.

4.

Jeg siger frit min Mening her:
Dig ene har jeg kjær,
Naar jeg beskuer hver især,
Dg ser hvem Dyden bær.

V box 16 464

Jeg elsker mer Gemytterne,
End Rigdom og Anseelse,
Ja Dyd og Edelmødighed,
Det er mit Niemed.

5.

Slet aldrig nogen være kan
Til Alles Velbehag,
Hvad stjotter jeg om Klaffers Tand,
Som sladdrer paa min Bag;
Ja ofte den Ukyldigste
Maa lide mest Forfølgelse,
Ja den, ja den er meget rar,
Som ingen Feiler har.

6.

Tak, søde Ven! for hver en Stund,
Som vi tilsammen var,
Jeg glemmer aldrig nogenlunde
Det, som vi talet har,
Vi kjendte lidt hinanden for,
Den første Kjærlighed ei dør,
Hav Tak, hav Tak for hver en Gang,
Du glædet har mit Sind.

7.

Slet aldrig nogen være kan
Paa ganske Jorderig,
Som mer mit Hjerte glæde kan
Foruden Gud og dig.
Om Dagen ingen Time gaar,
En Nat ei heller Ende faar,
Uden du stedse er for mig
Og jeg husommer dig.

8.

Men skal vort Venstreb ende faa,
Vil du forlade mig
Vil du ei mer mig tænke paa,
Fordi jeg ei er rig;
Men hvo kan mig fornøie mer,
Naar al min Glæde borte er,
Skal faa min Levetid gaa hen
I Sorrig for min Ven.

9.

Nei, deiligste, udbalgte Ven,
Vend Tanken om igjen,
Sæt al din Tro og Tillid hen
Paa Gud i Himmelen,
Tænk, er jeg fattig, Gud er rig,
Han vist forserger dig og mig,
Saa at os Intet fattes kan,
Naar vi kun frygte ham.

10.

Tænk paa, hvad Salamon har sagt
I sin Beskrivelse,
At ingen finder større Skat,
End Guds Betsignelse.
Hvo Herren dyrker stadelig
Og ærlig Brod erhverver sig,
Og lever med Fornøielse,
Han er den rigeste.

11.

Maaske det og kan hende sig,
At du indbilder dig,
At Intet mer kan fattes dig,
Naar du dig faar en Rig;
Thi Sorrig og Besværlighed
Hos Rig som ofte har sit Sted;
Men suk til Gud om dagligt Brod
Og sidst en salig Død.

12.

Uf Herrens Ord os læres saa,
At Alt, hvad Mennesker
Saa høiligt eftertragte maa;
Er Aands Fortærelser;
Thi Alt, hvad under Solen er,
Forsængeligt altsammen er,
Thi Rig saabel som Fattig maa
Gaa nogen herifra.

13.

Ret haver du en liden Tid
Bedrovet mig, min Ven!

Men skriv mig ind i Hjertet dit,
Saa bli'r jeg glad igjen
Gi noget Andet glæder mig,
Min Attraa ene staar til dig;
Dhi du alene er min Lyst,
Min Glæde og min Trøst.

14.

O Fader udi Himmerig,
Som altid vil os vel,
Gid det var dig behageligt
Det gik saaledes til,
At jeg, Uværdig, kunde faa
Mit Hjertes Døste og Attraa,
At jeg kan faa min Ven til Brud,
Dog ffe din Villie, Gud!

15.

Nu rinder Tiden med mig hen
Og Visen Ende faar,
Jeg ønsker dig, udvalgte Ven!
Et godt, fornoiet Sind,
Giv det gaa dig saa lykkelig,
Som jeg vil gjerne ønske dig,
Gud giv dig sin Velsignelse
I Tid og Evighed.

16.

Til Slutning sukker jeg til Gud,
Som fjender Hjerterne,
Kan saa vor Lykke deler ud
At vi kan Glæde se;
Men fremfor Alt, vi leve saa,
At vi for Dømmen kan bestaa,
Saa vi kan herlig prydes ud
Til Jesu Christi Brud.

Trykt i Kjeldseths Officin.

[Tromsø] u.å.